

Zalig Pasen !

De apostelen
legden met
kracht en klem
getuigenis af van
de verrijzenis van
de Heer Jezus, en
rijke genade
rustte op hen
allen.

Handelingen 4,33

Van dood naar leven ...

Onze taal heeft een merkwaardige gevoeligheid voor 'dood'. Je kunt doodmoe zijn om iets wat je tegenzit, je wordt monddood gemaakt, je zit in een doodlopend straatje, je verveelt je dood in die klas, je wordt doodziek van die schijnheilige collega ... Je mist het contact met anderen, je voelt je opgesloten tussen vier muren, het zijn 'doodse' momenten, je bent alleen ... Je leeft wel, maar niet ten volle. Je ervaart een 'kleine dood' in je eigen leven.

Geloven in de verrijzenis, of beter in de Verrezenen, is je niet neerleggen bij alles wat je knelt, beperkt en belemmert. Het is niet toegeven aan wat je dreigt te versmachten maar met Zijn kracht opstaan, telkens weer, omdat je weet dat Hij altijd je tochtgenoot en metgezel zal zijn.

Naar Jan Lerouge, Opstaan uit doodse momenten

Pasen, het feest van de verrijzenis

Pasen ...

Pasen is begonnen met ongeloof.
'Zij konden het niet geloven...'
De doeken lagen netjes opgeplooid
als om te zeggen:
die heb ik niet meer nodig.
Nu mag ik poedelnaakt
en vrij en anders leven.
Nu mag ik God smaken als mijn eigen levensdrift.
Nu ben ik geworden wie ik in wezen was.
Gods teergeliefde.

Pasen begint met ongeloof, ook vandaag.
Wij kunnen niet geloven
dat deze wereld ooit een veilig huis kan worden
waar geen mens door een regime wordt verdrukt,
waar de creativiteit het wint op de vernietiging.
Wij kunnen niet geloven
dat op een zondagmorgen
God, levend,
als een Gast aan onze tafel zit
en mee ons brood breekt
om het te delen met de hele wereld.

Onze Pasen begint met ongeloof,
niet met zekerheid.
We krijgen slechts een teken
- als die opgeplooiden doeken in het graf -
een teken en een woord.
Pasen begint met een nabijheid
die we nog niet kunnen duiden,
we zien nog niet dat Hij het is,
en dat we weer naar Galilea mogen gaan,
weg uit de stad,
weg uit de concentratie van macht en kapitaal,
terug naar het prille begin
en de verrassing van een blijde boodschap.

Pasen is een voorgevoel,
een stil vermoeden
dat de lente slechts omlijsting is
van die andere Geestkracht
die ons oproept om mee te bouwen
aan de grote Lente,
die andere warmte tussen mensen.